

З щоденника Лео К. Дойла

Пояснення для читачів

Ну що, гадав, історія завершилася, коли я потрапив до молодіжної команди «Луїшем найтс»*?

Якщо чесно, я й справді так думав.

Зрештою, «Луїшем найтс» — це команда Прем'єр-ліги. Я вважав, що моє майбутнє вже визначене.

За кілька років я приєднаюся до основного складу і матиму все, що забажаю.

Житиму у квартирі з друзями, куплю татові новеньку вантажівку, заплачу сестрі, щоб вона більше ніколи мене не чіпала, відправлю тітку Дженіс в оперу чи кудись там, а своїй ящірці придбаю новісіньку клітку з водоспадом і найжирнішими лісовими цвіркунами.

А найголовніше — моє майбутнє буде сповнене футболом.

Футболом Прем'єр-ліги. Футболом Ліги чемпіонів. Футболом національної збірної та Чемпіонату світу!

Звучить неймовірно, еге ж?

Я теж так гадав.

От лише все пішло не так. Зовсім не так.

* Луїшемські Лицарі (англ. Lewisham Knights) — Тут і далі прим. ред, якщо не зазначено інше.

Зараз поясню. Здобути місце в команді «Лицарів» було великим кроком, але я швидко зрозумів, що це тільки перший крок. Це нічого не гарантує. Немає нічого легкого. Насправді стати гравцем основного складу «Лицарів» і грати в Прем'єр-лізі до 14 років виявилось ще важче, ніж пройти літню академію «Ландон Дрегонс»*. Тепер я щодня змагався з хлопцями, які або вже грали в тогорічній команді, або були найкращими гравцями у своїх літніх таборах академій.

До того ж головний тренер «Лицарів» — це повний треш, і коли я опинився в Луїшемі, на мене чекав величезний сюрприз. І не з приємних. Сюрприз, який, навіть якщо мені вдасться ввійти до складу команди, може поставити під загрозу всю мою футбольну кар'єру. Бо якщо ситуація не зміниться — і то швидко — я можу незабаром повернутися до Огайо, спостерігаючи, як мої мрії про професійний футбол летять шкереберть. Або в *унітаз*, як кажуть в Англії. Дивно, правда?

Але я забігаю наперед. Знаю, ти хочеш почути всі подробиці крок за кроком. Яка насправді молодіжна команда Прем'єр-ліги, як вона тренується, наскільки сильна конкуренція, хто мої товариші по команді, як проходять ігри, де я житиму, і чи доведеться мені ходити до школи й учитись, як іншим підліткам.

Як і минулого разу, я не знаю, чим завершиться ця історія. Зараз самий розпал сезону, я борюся

* Лондонські Дракони (англ. London Dragons).

за виживання, гадаючи, чи матиму майбутнє футболіста.

Тож почнімо.

Ти готовий?

Ми скоро дістанемося Лондона, але ця історія знову починається на футбольному полі мого рідного містечка, одного з тих класних сонячних днів наприкінці літа, які, здається, ніколи не закінчуються.

От тільки тепер усе трохи інакше...

Запис № 1

СОЛОДКА ПОМСТА

Гра от-от мала розпочатися — передсезонний товариський матч між «Мідлтаун Біверс»*, мою старую командою, і «Коламбус Тайгерс»**, клубною командою з національним рейтингом.

Я був капітаном «Бобрів» і наближався до центрального кола для жеребкування м'яча.

Зазвичай команда на кшталт «Тигрів» не завдала б собі клопоту їхати грати з купкою дітлахів із ХАДЮ в Мідлтауні, штат Огайо — також відомому як Богом забуте місце. «Тигри» мали б розгромити нас минулого року, але ледве перемогли з рахунком 3:2 після того, як я забив два голи й не реалізував пенальті наприкінці гри. Хоча мене не було в складі «Бобрів» в осінньому сезоні, тренер «Тигрів» дозволив мені зіграти в товариському матчі. Власне, він сам про це попросив.

Усі хотіли побачити, чи справді Лео К. Дойл, хлопець із маленького містечка, який щойно потрапив до молодіжної команди Прем'єр-ліги, настільки хороший.

* Мідлтаунські Бобри (англ. Middleton Beavers).

** Тигри з Коламбуса (англ. Columbus Tigers)

Завтра вранці я мав сісти на літак до Лондона, щоб приєднатися до «Луїшем найтс» в U14*. Я ледве міг повірити, що це відбувається. Мабуть, мрії справді здійснюються. Але, як любила казати моя мама, не все було так солодко та гладко. Це була моя остання гра з командою рідного міста та товаришами по команді. Мені довелося попрощатися зі своєю родиною, друзями й домашньою ящіркою майже на цілий рік. А конкуренція в молодіжній лізі мала бути жорсткою. Я був знервованим, схвильованим і приголомшеним водночас.

Але всім цим я міг перейматися пізніше.

Зараз я мав грати.

Суддя — точніше, вчителька моєї сестри по фортепіано — тримала монету в правій долоні.

— Лео, оскільки матч відбувається вас удома, ти маєш право вибору. Орел чи решка?

— Орел.

Суддя підкинула монету. Решка.

Ронні Льюїс, капітан «Тигрів», самовдоволено посміхнувся:

— Ми візьмемо м'яч. Готуйся знову програти, Лео. Я лише всміхнувся.

«Тигри» грали з трьома захисниками. Ронні був центральним захисником, одним із найкращих у всьому штаті. Він був майже метр вісімдесят заввишки, відрощував вуса і мав такий сердитий вигляд, наче загнаний у кут єнот.

* Термін U використовується для позначення віку спортсменів, цифра відповідає віковій категорії, U14 — гравці віком до 14 років. — *Прим. пер.*